

Sygn. akt XVII AmC 5305/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSR (del.) Monika Gajdzińska-Sudomir

Protokolant: protokolant sądowy - stażysta Piotr Hołyś

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2013r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa: Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

przeciwko: (...) BANK S.A. w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

1. uznaje za niedozwolone i zakazuje stosowania przez Pozwanego w obrocie z konsumentami postanowień wzorca umowy o następującej treści:

a) „Reklamacje dotyczące niewykonania lub nienależytego wykonania dyspozycji Posiadacz (...) może składać w terminie tygodnia od powzięcia informacji o tym fakcie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia realizacji dyspozycji przez (...)”;

b) „Posiadacz (...) nie może podważyć autentyczności dyspozycji złożonej przy pomocy prawidłowego identyfikatora oraz hasła”;

c) „(...)nie ponosi odpowiedzialności za odmowę realizacji dyspozycji na skutek niedochowania przez Posiadacza (...) warunków wskazanych w niniejszym Regulaminie, Umowie”;

2. zasądza od (...) BANK S.A. w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

3. nakazuje pobrać od (...) BANK S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem opłaty stałej od pozwu, od której uiszczenia Powód był zwolniony z mocy prawa;

4. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt Pozwanego.

SSR (del.) Monika Gajdzińska-Sudomir

Sygn. akt XVII AmC 5305/12

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł przeciwko (...) BANK S.A. pozew o uznanie za niedozwolone następujących postanowień wzorców umowy stosowanych przez Pozwanego:

a) „Reklamacje dotyczące niewykonania lub nienależytego wykonania dyspozycji, Posiadacz (...) może składać w terminie tygodnia od powzięcia informacji o tym fakcie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia realizacji dyspozycji przez (...)”;

b) „Posiadacz (...) nie może podważyć autentyczności dyspozycji złożonej przy pomocy prawidłowego identyfikatora oraz hasła”;

c) „(...)nie ponosi odpowiedzialności za odmowę realizacji dyspozycji na skutek niedochowania przez posiadacza (...) warunków wskazanych w niniejszym Regulaminie, Umowie”.

Ponadto Powód wniósł o zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i o przeprowadzenie rozprawy także pod jego nieobecność.

W uzasadnieniu powództwa co do klauzuli oznaczonej lit. a) Powód podniósł, iż Pozwany z jej wykorzystaniem wyłącza lub istotnie ogranicza swoją odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub niewłaściwe wykonanie zobowiązania po upływie określonego czasu, przez co postanowienie to wypełnia dyspozycję niedozwolonego postanowienia umownego wskazanego w przepisie art. 385³ pkt. 2 K.c. Przyznanie konsumentowi prawa do złożenia reklamacji w terminie 30 dni od dnia realizacji dyspozycji może skutkować brakiem możliwości wykorzystania procedury reklamacyjnej. W rezultacie w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami Pozwany przerzuca na konsumenta ciężar dochodzenia roszczenia.

Uzasadniając żądanie powództwa w zakresie roszczenia opisanego pod lit. b) Powód wskazał, iż zmierza ona do wyłączenia odpowiedzialności względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy. W ocenie Powoda nie można wykluczyć sytuacji, w której złożenie dyspozycji przy użyciu prawidłowych haseł dostępu odbywa się poza wiedzą i wpływem konsumenta. Pozwany według uzasadnienia powództwa wyłącza swoją odpowiedzialność w sytuacjach, w których do ujawnienia identyfikatorów i haseł doszło z winy banku, a konsekwencją było złożenie dyspozycji przez osobę trzecią przy użyciu zdobytych danych.

W uzasadnieniu powództwa co do lit. c) Powód podniósł, iż odmowa realizacji dyspozycji może pozostawać bez związku z niedochowaniem przez konsumenta warunków wskazanych w regulaminie czy umowie. Konstrukcja zakwestionowanego postanowienia pozwala zatem Pozwanemu zwolnić się od odpowiedzialności w sytuacji, gdy brak jest bezpośredniego związku pomiędzy odmową wykonania dyspozycji, a niedostosowaniem się konsumenta do zasad określonych w umowie i regulaminie.

Pozwany (...) Bank S.A. wniósł o oddalenie powództwa w całości, przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność, przeprowadzenie dowodów z dokumentów dołączonych do odpowiedzi na pozew na okoliczności wskazane w jej uzasadnieniu oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, powiększonych o kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od złożonego odpisu pełnomocnictwa. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazano, iż co do klauzuli objętej lit. a) pozwu Powód pominął, iż § 42 ust. 1 Regulaminu składa się z dwóch zdań, z których drugie zostało całkowicie przemilczane, a zgodnie z którym Zapis zdania poprzedniego nie wyłącza prawa Posiadacza (...) do dochodzenia przeciwko (...) roszczeń na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Zdaniem Pozwanego z powyższego zapisu wynika, iż odpowiedzialność Banku za niewykonanie lub nienależyte wykonanie dyspozycji nie jest w żadnym razie ograniczona. Odnosząc się do klauzuli opisanej pod lit. b) powództwa, Pozwany podniósł, iż zgodnie z treścią § 20 ust. 3 Regulaminu Identyfikator i hasła do kanałów dostępu są poufne i powinny być znane wyłącznie wyżej wymienionym posiadaczom rachunków. Hasło jest ustalane samodzielnie przez każdego posiadacza, oddzielnie dla każdego kanału dostępu, bez udziału pracowników banku. Posiadacz rachunku zobowiązany jest zachować wiedzę o hasle w poufności. Podobnym obowiązkiem poufności jest objęty identyfikator nadawany przez (...), służący do identyfikacji klienta. Pozwany zarzucił, iż Powód nie wykazał, w jaki sposób dyspozycja z użyciem hasła czy identyfikatora, których charakter jest poufny, może odbyć się poza wiedzą i wpływem konsumenta. Co do klauzuli objętej lit. c) powództwa Pozwany wskazał, iż wyłączenie odpowiedzialności Banku na podstawie zakwestionowanego zapisu uwarunkowane jest zachowaniem posiadacza rachunku, którego treścią jest niedochowanie przezeń warunków wskazanych w umowie oraz w regulaminie. Niedochowanie reguł powinno zachowania stron określonych w umowie w ocenie Pozwanego nie powinno skutkować odpowiedzialnością drugiej strony.

Przed zamknięciem rozprawy strony nie zmieniły swoich stanowisk.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył, co następuje:

W postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone Sąd dokonuje abstrakcyjnej oceny wzorca celem ustalenia, czy zawarte w nim klauzule mają charakter niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ K.c. W myśl tego przepisu za niedozwolone postanowienia umowne uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Możliwość uznania wzorca umowy za niedozwolony i wyeliminowanie go z praktyki stosowania uzależniony jest od następujących warunków:

- 1) Postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, a więc nie podlegało negocjacom;
- 2) Ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami;
- 3) Ukształtowane we wskazany sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta;
- 4) Postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia.

Powyższe przesłanki muszą być spełnione łącznie, natomiast brak jednej z nich skutkuje tym, że sąd nie dokonuje oceny danego postanowienia pod kątem abuzywności.

Analizując zakwestionowane przez Powoda postanowienia w oparciu o wymienione kryteria nie budzi wątpliwości, iż konsumenci nie mają wpływu na jego treść, albowiem wzorzec jest przedstawiany przez Pozwanego, a zatem należało uznać że nie jest z nimi uzgadniany indywidualnie. Przedmiotowe postanowienia nie dotyczą również głównych świadczeń stron umowy.

Do rozstrzygnięcia pozostała zatem jedynie kwestia czy zakwestionowane przez Powoda postanowienia kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Należy wskazać, że dobre obyczaje to reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać także działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, a więc działania potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on właściwym informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu i realizacji umowy, rzetelnym traktowaniem równorzędnego partnera jakim jest konsument. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są m. in. działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, ukształtowania stosunku zobowiązaniowego niezgodnie z zasadą równorzędności stron (tak M. Śmigiel – Wzorce umowne s. 360).

Pojęcie interesów konsumenta należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, mogą to wejść inne aspekty: zdrowie konsumenta (jego bliskich), czas zbędnie tracony, dezorganizacja toku życia, przykrości, zawód itp. Naruszenie interesów konsumenta wynikające z niedozwolonego postanowienia musi być rażące, a więc szczególnie doniosłe. Rażące naruszenie interesów konsumenta zachodzi w sytuacji, gdy w sposób rażący naruszona została równowaga interesów stron umowy, przez to że jedna z nich wykorzystwała swoją przewagę formułując konkretny wzorzec. Określenie „rażąco” należy stosować do znacznego odchylenia przyjętego uregulowania od zasady uczciwego wyważenia praw i obowiązków. Przepis art. 3 ust. 1 europejskiej dyrektywy 93/13 z dnia 5 kwietnia 1993r. stanowiącej

wzorcową regulację dla polskiego ustawodawcy w dziedzinie ochrony interesów konsumenta przewiduje, że dana klauzula jest niedozwolona gdy naruszając zasadę wzajemnego zaufania powoduje istotną i nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 lipca 2005r. (sygn. akt I CK 832/04, IC Biul SN 2006 nr 2 str. 86) wskazał, iż za sprzeczne z dobrymi obyczajami należy uznać wprowadzenie klauzul godzących w równowagę kontraktową, rażące naruszenie interesów konsumenta polega zaś na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta w określonym stosunku umownym.

Należy także wskazać, że klauzula generalna wyrażona w art. 385¹ § 1 k.c. uzupełniona została listą niedozwolonych postanowień umownych zamieszczoną w art. 385³ k.c. Obejmuje ona najczęściej spotykane w praktyce klauzule uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami, zarazem rażąco naruszające interesy konsumenta. Ich wspólną cechą jest nierównomierne rozłożenie praw, obowiązków lub ryzyka między stronami prowadzące do zachwiania równowagi kontraktowej. Są to takie klauzule, które jedną ze stron (konsumenta) z góry, w oderwaniu od konkretnych okoliczności, stawiają w gorszym położeniu. Wyliczenie to ma charakter niepełny, przykładowy i pomocniczy. Funkcja jego polega na tym, iż zastosowanie we wzorcu umowy postanowień odpowiadających wskazanym w katalogu znacząco ułatwić ma wykazanie, że spełniają one przesłanki niedozwolonych postanowień umownych objętych klauzulą generalną art. 385¹ § 1 k.c. Funkcja jego polega na tym, że zastosowanie we wzorcu umowy postanowień odpowiadających wskazanym w katalogu znacząco ułatwić ma wykazanie, że spełniają one przesłanki niedozwolonych postanowień umownych objętych klauzulą generalną art. 385¹ § 1 k.c. W razie wątpliwości ciężar dowodu, że dane postanowienie nie spełnia przesłanki klauzuli generalnej spoczywa na przedsiębiorcy. – art. 385¹ § 4 k.c. Aby uchylić domniemanie, że klauzula umowna zgodna z którąś z przykładowych klauzul wymienionych w art. 385³ k.c. jest niedozwolonym postanowieniem umownym należy wykazać, że została ona uzgodniona indywidualnie lub, że nie kształtuje praw i obowiązków konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając ich interesy mimo swego „niedozwolonego” brzmienia tzn. nie spełnia przesłanek z art. 385¹ § 1 k.c. Dopiero po wykazaniu tej drugiej okoliczności może dojść do uchylenia domniemania abuzywności.

W niniejszej sprawie Powód zakwestionował trzy postanowienia wzorca umownego, którym posługuje się Pozwany, podnosząc na ograniczanie lub wyłączenie z ich wykorzystaniem odpowiedzialności Pozwanego za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy. Zgodnie z treścią przepisu art. 385³ pkt. 2 K.c. w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności wyłączają lub istotnie ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Ograniczenie odpowiedzialności przedsiębiorcy za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania może przy tym odbywać się na różne sposoby m.in. poprzez utrudnienie mu realizowania roszczeń odszkodowawczych. W wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 11 października 2011r. sygn. VI ACa 421/11LEX nr 1171445 wskazano, iż ocena nieuczciwego charakteru postanowienia wzorca umownego w ramach kontroli abstrakcyjnej, pod kątem przesłanek określonych w art. 385¹ k.c., wymaga dokonania przez sąd weryfikacji "przyzwoitości" konkretnej klauzuli. Sąd musi zbadać, czy oceniane postanowienie wzorca jest sprzeczne z ogólnym wzorcem zachowań przedsiębiorców wobec konsumentów, jaki należy zrekonstruować w warunkach gospodarki wolnorynkowej. Powinien ustalić, jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w braku takiej klauzuli. Jeżeli konsument byłby w lepszej sytuacji, gdyby konkretnego postanowienia wzorca nie było, należy przyjąć, że ma ono charakter nieuczciwy, przy czym zważyć należy, w jaki sposób zakres praw i obowiązków stron w określonym obszarze normowany jest przez przepisy prawa, które znalazłyby zastosowanie w braku ocenianego postanowienia zaczerpniętego z wzorca.

Odnosząc się z uwzględnieniem powyższych wywodów do żądania powództwa objętego lit. a) Sąd Okręgowy zważył, iż niewątpliwie ustanowienie konsumentowi 30-dniowego terminu od dnia realizacji dyspozycji przez (...) na złożenie reklamacji dotyczącej niewykonania lub nienależytego wykonania tej dyspozycji istotnie ogranicza, a w wielu przypadkach uniemożliwia skorzystanie z procedury reklamacyjnej przez konsumenta. Słusznie zauważył Powód, iż uzyskanie wiedzy przez konsumenta o nienależytym wykonaniu dyspozycji może nastąpić po upływie 30-dniowego

terminu od tego faktu. W takiej sytuacji konsument zostaje pozbawiony bez jakiegokolwiek własnej winy możliwości skorzystania z procedury reklamacyjnej. Brak jest przy tym, w ocenie Sądu Okręgowego, jakichkolwiek racjonalnych powodów dla wprowadzenia takiego limitu czasowego – przynajmniej na takie powody nie wskazano w odpowiedzi na pozew. Taka regulacja w ocenie Sądu Okręgowego pozwala na wyłączenie lub ograniczenie odpowiedzialności Banku, gdyż procedura reklamacyjna jest najprostszym i najłatwiej dostępnym dla konsumentów sposobem realizacji ich roszczeń wobec przedsiębiorcy. W razie, gdy konsument zostanie pozbawiony prawa do skorzystania z tej drogi, może dochodzić swoich roszczeń na zasadach ogólnych tj. najczęściej w drodze procesu cywilnego. Wytoczenie takiego procesu wiąże się z szeregiem niedogodności organizacyjnych, stratą czasu, a wreszcie – z koniecznością poniesienia określonych kosztów, w tym głównie opłat sądowych i obsługi prawnej. Konsument ponosi ciężar udowodnienia w takim postępowaniu wszelkich swoich twierdzeń i roszczeń, ponadto obciąża go ryzyko przegrania sprawy. Niewątpliwie zatem wprowadzenie zakwestionowanej klauzuli jest korzystne dla Banku, gdyż w wielu przypadkach zwalnia się on z obowiązku przeprowadzenia procedury reklamacyjnej, a ponadto w ewentualnym procesie cywilnym jego sytuacja jest korzystniejsza, niż konsumenta. Podnoszona przez Pozwanego okoliczność, iż w zdaniu drugim § 42 ust. 1 Regulaminu przewidziano prawo konsumenta do dochodzenia roszczeń przeciwko Bankowi na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa, nie może zmienić negatywnej oceny zakwestionowanej klauzuli. Jest to wręcz potwierdzenie jej abuzywnego charakteru, polegającego na naruszeniu zasady równorzędności stron w stosunku umownym i ukształtowaniu tego stosunku przez przedsiębiorcę w sposób dla niego korzystny.

Z kolei drugie z zakwestionowanych postanowień podobnie musi zostać uznane za wypełniające dyspozycję przepisu art. 385³ pkt. 2 K.c. Jakkolwiek rację ma Pozwany, iż zarówno identyfikator jak hasło mają zgodnie z treścią § 20 ust. 3 Regulaminu poufny charakter, to zapewnienie konsumentowi internetowych oraz telefonicznych kanałów dostępu do rachunków (...) wchodzi w zakres zobowiązania umownego Banku. Zgodnie z treścią § 18 ust. 1 Regulaminu posiadach (...) może uzyskać informacje o (...) m.in. za pośrednictwem multilinii, automatycznego serwisu telefonicznego oraz za pośrednictwem Internetu. Podobnie – za pośrednictwem tych kanałów dostępu konsument może realizować dyspozycje. Bank przyjął zatem na siebie określone obowiązki umowne i jest zobowiązany do należytego wykonania umowy w tym zakresie – w tym do zapewnienia prawidłowego i bezpiecznego funkcjonowania wszystkich kanałów dostępu. Niedopuszczalne jest przy tym konstruowanie domniemania, iż zobowiązanie Banku w tym zakresie jest wykonywane prawidłowo. Do tego zaś w ocenie Sądu sprowadza się zapis zakwestionowanej klauzuli. Konsument został bowiem pozbawiony prawa do zrealizowania swoich roszczeń z tytułu nienależytego w jego ocenie wykonania umowy przez Bank w określonej sytuacji faktycznej tj. w każdym razie gdy użyto prawidłowego identyfikatora oraz hasła. Bank zostaje co do zasady zwolniony z odpowiedzialności w takiej sytuacji. Tymczasem, jak wyżej wskazano, Bank zobowiązany jest zapewnić bezpieczne funkcjonowanie telefonicznych i internetowych kanałów dostępu do rachunków bankowych, zatem odpowiada także za zakłócenia w pracy wymienionych struktur, które skutkować mogą ujawnieniem poufnych co do zasady haseł i identyfikatorów. Dzisiejszy poziom wiedzy technicznej umożliwia włamanie do różnych systemów informatycznych, nie jest zatem wykluczone również złamanie systemu bankowego. Ponadto Sąd Okręgowy zwraca uwagę, iż w § 20 ust. 4 Regulaminu zawarto dwie klauzule wyłączające odpowiedzialność Banku, przy czym pierwsza z nich jedynie wiąże się przyczynowo z ujawnieniem hasła i identyfikatora osobom trzecim – pomimo ich poufnego charakteru – za co rzeczywiście Bank nie może ponosić odpowiedzialności. Druga – zakwestionowana w niniejszej sprawie – wyłącza zaś odpowiedzialność Banku co do zasady.

Odnosząc się do trzeciej z zakwestionowanych klauzul Sąd Okręgowy wskazuje, iż słuszne są zarzuty Powoda o niedopuszczalnej dowolności jaką przyznał sobie przedsiębiorca w zakresie prawa interpretowania zachowania bądź niezachowania przez konsumenta warunków umowy i Regulaminu. Zakwestionowane postanowienie poza naruszeniem art. 385³ pkt. 2 K.c. wypełnia zatem również dyspozycję przepisu art. 385³ pkt. 9 K.c. , zgodnie z którym w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności przyznają kontrahentowi konsumenta uprawnienia do dokonywania wiążącej interpretacji umowy. Zakwestionowane postanowienie zwalnia zatem Bank od odpowiedzialności za nienależyte wykonanie zobowiązania w sytuacji niedochowania warunków Umowy i Regulaminu przez konsumenta, przy czym ocena, czy taka sytuacja ma miejsce została pozostawiona przedsiębiorcy. Zapis taki podwójnie uprzywilejowuje przedsiębiorcę w stosunku

kontraktowym. Narusza interesy konsumenta poprzez pozbawienie go prawa do realizowania jego roszczeń odszkodowawczych.

W pkt. 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 Kodeksu postępowania cywilnego w zw. z § 18 ust. 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2008r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd Okręgowy zasądził od Pozwanej jako od strony przegrywającej na rzecz Powoda koszty zastępstwa procesowego według stawki przewidzianej w przywołanym rozporządzeniu.

O obciążeniu Pozwanego stałą opłatą sądową od pozwu orzeczono w pkt. 3 wyroku na podstawie art. 26 ust 1 pkt 6 w zw. z art. 113 ust. 1 oraz art. 96 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398).

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt Pozwanego zarządzono na zasadzie art. 479⁴⁴ § 1 K.p.c.

SSR (del.) Monika Gajdzińska-Sudomir